

ARBORE GENEALOGIC

FAUR AGACHI

Trezirea conștiinței de sine nu este neplăcută. Neplăcută, aproape dureroasă, este acceptarea realității, aici, între pereții duri, netezi, protegitori, în întunericul de nepătruns, în liniștea profundă, în nemișcare.

Apoi amintirile. Urcă din ceața trecutului mesaje ancestrale gravate în cine știe ce celulă, ca să marcheze nașterea eului.

Iar când mă decid că sînt eu, întreg, stăpîn pe mine și pe faptele mele, acționez. Pipăi încet, metodic, coaja oului, căutînd o fisură, o neregularitate,

pe care, îmi dau seama imediat, nu am nici o șansă să o găsesc. Și e mai bine așa, căci orice orificiu, cît de mic, ar exclude de la bun început însăși existența mea. Îmi aduc forțele și îmi ondulez trupul în șerpuiuri ritmice, fiecare încheiere smucită de buclă izbind de pereți plăcile cornoase ale frunții, o dată, de două ori, de zeci de ori, mereu în același loc, sînt răbdător și în putere, lumea de afară încă nu m-a atins. Un trosnet, cîteva fire de pulbere, o fișie incandescentă zigzaghează, îmi întetesc eforturile și iată victoria.

Zac lîngă emisferele ce m-au adăpostit, stors, zdrobit, torturat de arșița ce se abate din unul din cei doi sori așezați viclean de o parte și de alta a orizontului. Stăpîni pe o zi nesfîrșită, o zi cît o viață, o zi cît o agonie.

Un plesnet, un nor de nisip și o adiere fierbinte: o frunză a țîșnit la suprafață, incredibil de verde în peticul de deșert pe care îmi lîncezea privirea. Brațul mi se destinde instinctiv și retez fragedul lăstar vegetal, singura mea sursă de hrană. Cojile oului se macină încet sub bombardamentul

Desen de MARINA NICOLAEV

de radiații ce se revarsă de sus, în timp ce eu, întins pe pîntece, adun frunzele cu mișcări sacadate. Mecanic. Fără nici un gînd. Fără puțința de a încropi un gînd. Mănînc, instinctul îmi spune că este singura cale de a supraviețui, numai astfel poate fi produsă continuu, în adîncurile organismului, carcasa chitinoasă ce mă protejează cît de cît, și care se macină și ea, asemenea oului, curgînd în pîrîiașe anemice, susurătoare, de pulbere albă.

Trebuie să mă deplasez, am cules aproape totul în jurul meu, tecile ascunse în adînc vor regenera greu, așteptînd răbdătoare trecerea primejdiei. Ridic privirea. Nu prea am ce vedea.

Nisipul alb și vîrfurile verzi ale frunzelor, apărînd și dispărînd în explozii, zăbovind doar atît cît să prindă o fărîmă din năvala energetică.

O linie întunecată îmi izbește privirea. Umbră? E un șir lung de pietre, nu prea lung și nici prea înalt, arcuit destul de pronunțat, iar baza lui, cel puțin în prima treime a ciclului, pare mai adăpostită, căci acolo plantele sînt foarte dese și întîrzie mai mult la suprafață.

Foame. Sfirșeală. Spaimă.

Soarele – primul, al doilea, nu are importanță – nu iartă. Firicelele de pulbere ce mi se preling pe coaste îmi măsoară monoton clipele vieții; și undeva este puțină umbră, momente de existență în plus pentru mine. Se naște înlăuntrul meu vîrtejul mistuitor al dorinței de a fi, de a trăi în mijlocul acestei nesfirșite întinderi de nisip, înconjurat de aerul păstos, netulburat de nici o adiere, sub privegherea crudă a sorilor gemeni, pîndind vicleana țîșnire a săgeților vegetale. Doresc irezistibil prelungirea acestei suferințe ce îmi apare acum plină de o dulceață nemăsurată.

Îmi înfig bărbia în țărînă și încep să mă tîrăsc. Economisesc mișcările. Fiecare flexare a brațului, ce trage trupul, aduce și hrana, fiecare zvîcnire mă apropie de țintă pe un drum presărat cu plante. Orice fărîmă de țesut fraged e prețios, reprezintă o celulă chitinoasă în plus, o clipă de viață mai mult. Și, bineînțeles, oul. Urmașul pe care nu îl voi cunoaște, căci procrearea mă va ucide înainte ca el să se trezească.

Ceva îmi stăvilește înaintarea: am ajuns. Simt atingerea răcoroasă a frunzelor, pe care încep să le culeg direct cu gura, în timp ce îmi alătur trupul de denivelare. E un nou răsărit și aici răcoarea va dura mai mult. Pot mânca mai rar, am timp să privesc în jur.

Să privesc. Ce? Alb, peste tot, platoșă albă vîrstată discret cu verde. Și trupul meu, care tresare plăcut sub izbiturile plantelor ce încearcă să răzbată la suprafață, este tot alb.

Privesc pietrele. Se află așezate pe două rînduri, sprijinite în interstiții

de altele mai mici, mai colțuroase. Le cunosc, zac presărate din loc în loc pe întinderea de nisip, de câteva dintre ele m-am lovit în drum. Sînt fragmente din crusta pe care o presupun în adîncuri, fragmente pe care frunzele, în agitația lor frenetică, le împing la suprafață. Tari rocile astea, nu se macină sub razele sorilor. S-au înmuiat doar, foarte puțin, sau, pur și simplu, greutatea lor a făcut ca moleculele să li se întrepătrundă în timp, căci structura pe care o alcătuiesc este rigidă, nu se clatină.

Realizez deodată că nu se puteau așeza astfel singure, nici o frămîntare a solului planetei nu ar putea să le suprapună astfel.

O altă specie? Poate. Dar existența acestei alcătuiți implică un scop, o necesitate ce și-ar purta creatorul în preajma ei, periodic. Iar eu nu am zărit nici o altă mișcare în afara săgeților verzi și nici o altă urmă în afara celei lăsate de mine.

Oricum, mă bucur. Eu și urmașii mei vom fi mai viguroși și vom trăi mai mult, adăpostiți... Adăpost! Cum de nu m-am gîndit! Un adăpost împotriva arșitei și a furtunilor de la fiecare sută de cicluri. O tentativă de construcție, temelie așezată de cineva care suferea la fel de mult ca și mine. Îi mulțumesc în gînd. Apoi privesc din nou pietrele, pe cele din zid și pe cele împrăștiate în deșert. Imposibil. Sînt prea mari, prea grele. Chiar presupunînd că le-aș tîrî pe nisip, mi-ar trebui mai bine de jumătate din viață ca să

o aduc pe cea mai apropiată, să o ridic și să o fixez. Și efortul mi-ar scurta considerabil existența tocmai acum, cînd...

Dar, dacă așa stau lucrurile, păstrînd soluția cu un constructor – semen al meu, înseamnă că el, că ei, căci evident au fost mai mulți, cel puțin atîția cîte componente are zidul, au fost supuși aceleiași legi: și-au scurtat viața așezînd o piatră în zid. Deci nu au putut beneficia de protecția lui, cu atît cu cît se vor fi aflat, pe scara istoriei lucrului, mai către început. Soluția mă tulbură într-atît încît, pentru o vreme, nu mai sînt în stare să mănînc. Întrevăd în închipuire o construcție mult mai masivă, o boltă groasă, durabilă, la adăpostul căreia existența celor ca mine să se poată prelungi astfel încît să-și cunoască și să-și îndrume urmașii.

Pentru aceasta însă, mulți, foarte mulți vor trebui să-și apropie sfîrșitul, adăugînd deliberat alte chinuri celor pe care soarta le-a hărăzit ca firești.

Hotărînd singuri. Murind singuri.

Pentru ca, departe în timp, un ultim urmaș să poată fi, la rîndul său, primul într-o nouă cronică planetară.

Lașă, șovăiala mi se strecoară în suflet: dacă ceilalți nu vor înțelege, dacă nu vor accepta sacrificiul? Privesc pietrele, – urne funerare ale celor ce au fost –, fapta însăși este atît de grăitoare prin anonimatul ei, încît îmi spulberă îndoiala.

Am decis. Am și ales piatra și traseul pe care o voi împinge, proptindu-mă în pîntenii pîntecelui, mîncînd frunze, adunînd fragmente mai mici de rocă, ce o vor sprijini pînă ce propria-i greutate o va țintui deasupra celorlalte, acolo, în capăt, formînd începutul celui de al treilea rînd.